

FOLK OG LAND

NR. 5 — 14. ÅRGANG

LØRDAG 13. FEBRUAR 1965.

LØSSALG 1 krone

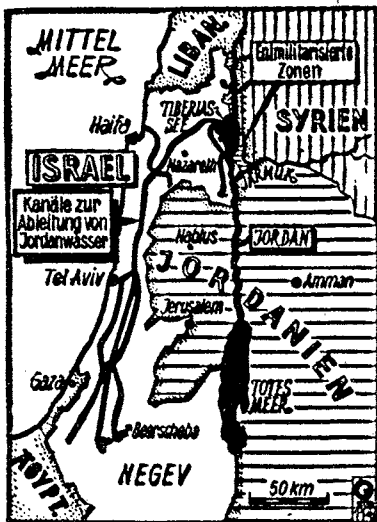
ARMINIUS:

Fører Jordanvannet til Harmageddon?

Realitetene bak den på estiske krutt-tønne

En leser i avisene om spent forhold mellom Vesttyskland og araberstatene, i første rekke da Egypt. Grunnen er på den ene side at Vesttyskland i alle år har støttet staten Israel ved såkalte erstatninger for forhold og hendelser som ligger langt forut for staten Israels opprettelse, og på den annen side at Bonn også har medvirket aktivt til opprustningen av Israel. Som følge av dette har så Kairo truet med godkjennelse av det kommunistisk styrtte Sonetyskland og har til og med bebudet besøk av selveste Ulbricht i Kairo. Noe som igjen har ført til tilbakellelsen av den tyske sendemann i Kairo. Midt oppe i dette kommer en melding som såvisst ikke har bedret forholdet. «Informer-te kilder i Washington» forteller nemlig at Vesttyskland har fått USA's tillatelse til å overføre en del amerikansk byggede stridsvogner til Israel for, som det heter, å motvirke sovjetiske våpenleveranser til Egypt.

Dette er bare en av de mange utladninger fra de tordenskyer som stadig jager over himlen i Midtøsten. Rett som det er leser vi i dagspressen om ildkamp mellom arabere og jøder, og FN-observatører og FN-soldater har sin fulle hyre med å hindre at det bryter ut en krig som ikke lar seg stanse igjen. Det er for eksempel ikke lenge siden det kom til alvorlige sammenstøt mellom israelske og syriske

troppeavdelinger i den nord-østlige grensetrekanten mellom Israel, Libanon og Syria, med luftkamper og innsats av artilleri. FN viste seg her som overalt ellers maktesløs og har ikke engang våget å ta noen avgjørelse om hvem som var skyld i sammenstøtene.

Det samme kan det forresten være også, for det er selve situasjonen som gjør disse strøk til veritable kruttønner, som truer med å utløse til og med den tredje verdenskrig, den som vil ødelegge vår verden — Bibelens Harmageddon.

Det er naturligvis ikke slik som dagspressen i Norge som i de andre vestlige land fremstiller det, at arabernes kampinnstilling mot Israel skyldes en slags fortsettelse av Det tredje Rikes rasepolitikk. Nasser og hans folk er ikke «antisemitter», av

den gode grunn at araberne også er semitter. Det er andre og mere håndgripelige realiteter det står om.

Er det forresten det? Var ikke også Hitlers syn på jødene i første rekke preget av selve den organiserte jødedomms politikk mere enn av følelsen av en raseforskjell? Var det ikke dette at den organiserte internasjonale jødedom gjorde et religiøst begrunnet krav på å ha fått en særstilling av Vårherre, at jødene som en gren av semittene var utvalgt av Gud til å være Verdens herrer, som fikk den fokegruppe tyskerne representerer, germanerne, til å sette seg til motverge fordi det var dens ånd og dens kultur som hittil hadde preget verden?

Og er det ikke det samme som er den virkelige bakgrunn for striden mellom araberne og deres jødiske fiender etter at et lite utvalg av det jødiske folk med understøttelse av storparten av sine rasefeller verden over har skapt staten Israel som en slags hovedstad for den internasjonale jødedom?

De israelske ledere har aldri lagt skjul på at de ikke er fornøyet med de grenser Israel har i dag, så avgjort lite fornøyet er de at de krevet veldig nye landområder fra araberne. For er ikke de det utvalgte folk som skal herske først og fremst over kong Salomos store, men kortvarige herlighet og der- nest i kraft av sin interna- sjonale tyngde over en hel verden når denne har gått endelig i oppløsning gjen- nom raseblanding og kom- munisme?

En million palestinaarabere ble drevet ut da jødene overtok Israel og de er i dag et alvorlig problem og en tung økonomisk belastning for de eiendommer som ble frarøvet dem da de måtte flykte for den organiserte terror.

De samme araberstater frykter for ny aggresjon fra Israels side etterhvert som staten blir blåst opp av vestmaktene til et struttende våpenarsenal. Egypt fikk jo en prøve på det da Israel

Albert Wiesener:

Seierherrens justis

Hr. redaktør.

Jeg må slåss på så mange fronter for tiden. Jeg rek-
ker ikke å svare på alt.

«Folk og Lands» anmeldelse av min bok var forholdsvis saklig. Vår uenighet på visse springende punkter er av gammel dato. Men hvor har De det fra at den opposisjon til partiledelsen som jeg var talsmann for ved bruddet våren 1937, var ledet av adv. Hiort?

Såvidt jeg husker, var Hjort ute av partiet før årsskiftet 1936/37. I hele 1937 hadde jeg ingen kontakt med ham overhodet. Det er en gammel overtro i visse kretser omkring Quisling at Hjort stod bak oppgjøret i mai 1937.

Hvor har den rabiater
Sæther det fra at jeg i
1940 «rente dørene ned hos
Falkenhorst og minister
Bräuer?» Tankespinnet igjen.
Sæther vil ikke kunne peke
på en eneste dør til noen av

dem, som jeg har rent ned eller overhodet gått inn av. Jeg har aldri vekslet et ord ned noen av disse herrer. Mitt renn på tyske dører i okkupasjonstiden gjaldt ganske andre saker og andre folk. Men det hendte at jeg ble spurt om Quisling, og da sa jeg hva jeg mente. Det er en uvane jeg har, og den har forarget flere enn Sæther.

Er det derfor han efter beste jøssingoppskrift, omenn på andre premisser, misliker at jeg har bevilget meg rett til å ha venner og omgang også blant NS-folk, både under og efter krigen? Jeg vil gjerne ha lov til å velge mine venner og min omgang fritt og fra flere innstillinger. Helt enig er jeg visst ikke med noen av dem. Men det er ikke det som bestemmer utvalget.

Tilslutt: Jeg har ikke ment med min uttalelse i svaret i «Morgenbladet» til h.r. adv. Blom å si at det ikke er skikkelige folk i «den hårde kjerne». Jeg har bare ikke villet identifisere meg med dens innstilling. Har jeg uttrykt meg uklart, beklager jeg det.

Oslo den 1. febr. 1965.

Wiesener om Quisling

Herr redaktør !

Efter lesningen av h.rechtsadvokat Wieseners bok om «Rettsoppgjøret» og efter kommentarene i «Folk og

Forts. side 8

Forts. side 8

1 million arabere ble drevet ut fra Palestina og lever nu et kummerlig liv som flyktninger.

Tel Aviv, som araberstatene truer med å marsjere mot sammen med Moskva eller Peking.

Johan Scharffenberg er borte

Overlege Johan Scharffenberg er død 95 år gammel.

Scharffenberg var i hele sitt liv en stridens mann, men han stred alltid — og uten sidehensyn — for det han mente var sannhet og rett. Og derfor er da også dommen over ham i dag fra alle kanter den samme: han var en stor og uredde personlighet.

I sin tid var vel Scharffenberg den mest iherdige og konsekvente motstander av nasjonalsosialismen og Hitlers tredje rike i dette land.

Og han fortsatte modig sin motstand også etter den tyske okkupasjon. I motsetning til så mange av dagens helter snek han seg ikke rundt og begikk mørkets ugjerninger. Han stod åpent frem og oppfordret så å si direkte til motstand mot okkupasjonsmakten. Man kan diskutere hvorvidt dette var i folkets og landets sanne interesse, men Scharffenberg mente det og stod åpent frem for det. Han ble arrestert, men mot en slik personlighet som denne urokkelige og modige forkjemper for det han mente var sannhet og rett er det intet å stille opp. Han ble løslatt igjen og fikk gå fritt omkring med sin åpne motstand. For denne sin innsats mot nasjonalsosialismen og mot okkupasjonsmakten hylles han i dag i alle dertil innrettede aviser. Men de sier intet om at den samme sannhetens forkjemper midt oppe i alt sitt åpne motstandsarbeide også rettet en drepende kritikk mot den regjering som hadde ført landet ut i ulykken og krevet den stillet for riksrett. Et krav han opprettholdt også i 1945, men som de norske partipolitikere ikke tok hensyn til i sin hestehandlerpolitikk.

Avisene forteller heller ikke stort om at Scharffenberg modig og sannhetsglad som alltid straks etter okkupasjonens opphør gikk til angrep på myten om det såkalte tyske overfall på Norge. Han beviste i avisartikler og bøker at det tvertimot var de vestallierte som hadde trukket Norge inn i krigen, og at tyskerne kom med folkeretten bak seg.

Og endelig forteller de heller ikke at Scharffenberg trass i sin motstand mot maktthaverne under okkupa-

sjonen likevel i høy grad tilhørte «silkefronten». Han var gjennom alle år en fast leser av FOLK OG LAND og han var en god hjelp og støtte i det arbeide FORBUNDET driver for å gi det norske folk den sunde nasjonale sans og samling tilbake.

Scharffenberg var en ener. Han tilhørte den sørgelig reduserte elite i dette land, og derfor kunne heller ingen la være å bundre ham enten de så var enige med ham eller ikke i de enkelte spørsmål.

En god tysk bok?

Boken om verdenskrigen: «WIE DAS GESETZ ES BEFAHL»

540 sider i storformat med 180 bilder og 120 kartskisser. Originalberetninger fra generaler og kommandører fra alle våpengrener og alle fronter.

PRIS INNB. KR. 80,—

General Feurstein: «IRRWEGE DER PFLICHT»

Den kjente Gebirgsjäger-general skriver om sine bergjegeres innsats i Norge, Polen, Italia.

PRIS INNB. KR. 40,—

Ch. Foley: «KOMMANDO SONDERAUFTRAG»

Otto Skorzenys beretning ble som kjent beslaglagt i det meget demokratiske Vesttyskland. Her skildrer imidlertid en kjent engelsk publisist innsatsen til Skorzeny og hans menn. Den bringer også en interessant sammenligning med lignende innsats fra britisk og amerikansk side.

PRIS INNB. KR. 40,—

Ziegler: «ADOLF HITLER AUS DEM LEBEN HERGESTELLT»

Den kjente teatersjef ved Weimarteatret skildrer her Hitler fra eget mangeårig bekjentskap.

PRIS INNB. KR. 40,—

Kern: «VERBRECHEN AM DEUTSCHEN VOLK. DOKUMENTIERTE ALLIIERTER GRAUSAMKEITEN 1939 — 1949»

Boken om de allierte krigsforbrytere.

PRIS INNB. KR. 40,—

Ved forskuddsinnbetaling over giro 164 50 eller på annen måte sendes bøkene fraktfritt. De kan også sendes mot oppkrav, men da kommer gebyr og porto i tillegg.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 - Oslo 4

Postgiro 164 50

TANNLEGE

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stempelt håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav portofritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodiskirken.

Bergen

Allierte krigsforbrytelser

I alle årene etter den 2. verdenskrig har den allierte pressen stadig vært opptatt med de såkalte tyske krigsforbrytelser. At det også på alliert side av amerikanerne og britene ble begått handlinger som stred mot folkerett og krigslover har vi visst. Men de er blitt svært lite skrevet om disse allierte overgrep. Men så langsomt kommer det for en dag, det er alltid en eller annen som ikke kan holde tett.

Da tyskerne startet sin Ardenner-offensiv den 16. desember 1944 kom denne nokså uventet på amerikanerne, og disse trakk seg panikkartet tilbake. Under tilbaketog tok amerikanerne endel tyskere tilfange, og da det var vanskelig å transportere fangene under tilbaketrekningen, ble de ganske enkelt skutt.

De fremrykkende tyske tropper fant sine kamerater liggende drept langs de amerikanske retrett-veiene. Mange av disse tyskere var blitt såret i kampene før de ble tatt til fange av amerikanerne. Men amerikanerne gjorde ingen forskjell på såret eller frisk tysker.

Særlig skulle dette ha vært ilde i tiden mellom 16. og 24. desember.

Det fremgår av amerikanske beretninger at panikken var meget stor blant amerikanerne i disse dager.

I denne tiden ble en hel del tyskere som var blitt tatt til fange drept utenfor landsbyen Marcouray foran øynene til US - oberst Samuel Hogan, som var sjef for kampgruppe «A» i 3. US. panserdivisjon. I drapene deltok offiserer, sous-offiserer og menige tilhørende US Army. De tyske soldatene var blitt bundet på hender og føtter med ståltråd og

telefonkabler. Mange av tyskerne var også såret.

Samtlige ble drept ved nakkeskudd. De tyske innrykkende troppene fant dem på jordene omkring landsbyen.

Sivilbefolkningen fra landsbyen deltok ikke i massakrene, såvidt man har kunnet undersøke dette nu. Men de ble alle grepet av panikk og flyktet, da de fryktet tysk gjengjeldelse hvis tyskerne erobret landsbyen.

Sivilbefolkningen var redde for at de ville bli beskyldt for drapene, da tyskerne ikke ville mistenke amerikanerne for å gjøre slike ting.

At tyskerne hevnet seg da de i sin tur måtte trekke seg tilbake, unnskylder ikke de amerikanske drapene.

I den så berømte Malmedyposess ble bare tyskernes krigsforbrytelser behandlet. Amerikanernes krigsforbrytelser ble forbigått i stillhet. Og forsvaret ble nektet å antyde disse av US-soldater utførte drap.

Det viser seg nu at antallet drepte fanger var omtrent like stort på begge sider.

Men som keiser Napoleon uttalte det i sin tid: «Det er seierherren som skriver historien». I løpet av de siste 20 år har vi til fulle fått erfare disse ord.

Emilius

Forbundets kontor:

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid: tirsdag - onsdag - torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Telefon: 37 76 96.

Postadresse: Postboks 3214,

Oslo 4

Postgiro 150 28.

Generalforsamling i A/S FOLK OG LAND

Generalforsamling i A/S FOLK OG LAND holdes på kontoret i Kierschowsgt. 5, fredag 26. februar 1965 kl. 11 hvortil innkalles aksjeeiere (andelseiere) til å møte enten personlig eller ved fullmakt til en annen aksjeeier. Det er kun adgang for aksjeeiere.

Til behandling foreligger:

Regnskap for 1964.

Valg på uttredende styremedlemmer.

Saker som ellers ønskes behandlet må meddeles styret ved dets formann kaptein Olaf Holm, Drammensveien 119, Oslo innen 20. februar.

Fullmakt kan eventuelt sendes til styrets formann under oven nevnte adresse, eller til redaktør Melsom under avisens vanlige adresse.

Styret

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme dag og sted kl. 10,15.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Forskjellig målestokk

Så har vi det gående igjen! Svære titler over avis-sidene, intervjuer i øst og i vest, skråll og skrik og patriotiske stønn av alle de usedvanlig gode nordmenn som fremdeles tyve år etter er i stand til å spille dobbeltrollen som de uforferdede motstandsmenn og de forfulgte u-skyldigheter.

Denne gang er det en tysk forhenværende politimann og jurist ved navn Hellmuth Reinhardt som er plukket frem av reservelagret for å danne midtpunktet i en ny hetsbølge.

Vi hverken kjenner eller har hørt om denne polit-Reinhardt før, og kan følgelig ikke uttale oss om ham. Han interesserer oss ikke i nevneverdig grad. Men hvis det faktisk er meningen at denne etterkrigsstraffegalskapen skal fortsette fremover i de neste tyve år også, så er det vel liten grunn til å spare akkurat Reinhardt.

Men, det er en annen side ved denne sak som ikke bare interesserer oss, men direkte forferder oss. Og det er den manglende evne til å bruke samme mål på tyske og på norske krigsforbrytere. Det står da noe i Skriften om dette at en skal måles med det mål en måler med. Og det står også noe om å se splinten i sin brors øye, men ikke bjelken i sitt eget.

Vi leser i avisene med forbauselse at en av denne GESTAPO - Reinhardts verste forbrytelser var at han fulgte Hjemmefrontens (eller kanskje det var Londonfrontens?) eksempel og ryddet motstanderne av veien fra bakhold. For hvorfor i all verden skulle ikke denne mann fra det så skamskjelte GESTAPO gjøre hva alle disse gjeve og gode nordmenn gjorde?

Det ble under okkupasjonen begått en rekke rystende og blodige ugjerninger mot NS-folk, de fleste av dem høyt ansette og skikkelige mennesker som intet annet hadde gjort enn å følge sin overbevisning, slike som for eksempel Fiane. For ikke å nevne den direkte bestialske forbrytelse som endte med mordet på den unge pike på Nesbrua. Også tyske soldater og sivile falt i strid med folkerettens bestemmelser som ofre for disse snikmord. Det var sannelig «Blumenpflücken» av beste merke.

Det har ikke vært foretatt noen efterforskning når det gjelder disse mord på NS-folk, og ingen av forøverne har måttet stå til rette for sine ugjerninger. Gulostens mord på tyske krigsfanger ble til og med henlagt med den norske stats velsignelse. Morderne fra Skrikerudtjernet slapp også ustraffet fra mordene. Ingen herr Simon Wiesenthal fra «det jødiske dokumentasjonssenter», som er en slik flink menneskejeger, har interessert seg for disse forbrytelser.

Vel, det får så være siden tyve år har forløpet og det som har skjedd har skjedd og kan ikke gjøres godt igjen. Men hvorledes kan det være mulig at de norske aviser faller over denne Reinhardt nettopp for at han har svart på de som regel fullstendig meningsløse mord på NS-folk og tyskerne ved selv å arrangere lignende mord på notoriske motstandere? Til og med bare i målestokken en mot en.

For vi får da håpe at de som i dag sitter i redaksjonene i de store hovedstadsaviser ikke er dummere enn at de forstår at slik måtte det gå. Og slik var det også utvilsomt de britiske initiativtakeres mening at det skulle gå. På det at motsetningene skulle skjerpes, hysteriet stige på begge sider og nye morddåder følge.

Det er en gammel erfaring at i opphissede tider er det

Tysk boikott
av Norsk
Hydro?

Det oppreklamerte britiske filmforetagende med innspilling av «The Heroes of Telemark» på Rjukan og med forherligelse av folkerettsstridige handlinger som også kostet mange sivile norske liv, endte med at selve Rjukan kirke gikk opp i luer etter filmopptak i kirken. VARDEN skriver om denne innspillingen blant annet

«Kirkescenen som ble tatt opp i Rjukan kirke i går falt ikke i smak hos mange av dem som medvirket. Man kan nok vente reaksjoner fra mange hold på disse filmopptakene. Fra skolehold vil det trolig også bli reist kritikk mot filmselskapet at det oppholdt barna i kirken hele dagen fra kl. 9 til 18».

«Stedets sogneprest R. Kallhovd var forespurt om å medvirke i kirken, men slik filmen ble lagt opp nektet han. Prestens rolle ble derfor overlatt Rjukanmannen Kåre Holum som 'forettet under julegudstjenesten'».

«I alt deltok 300 statister under opptakene».

«Det var meningen at kirkeopptakene skulle fortsette i dag, men nå er de sjansene spolt etter kirkebrannen i går kveld».

Ellers opplyses det nå at ikke bare driver myndighetene gjennom sitt propagandaapparat Fjernsynet u-hørt reklame for dette britiske businessforetagende, som både Haukelid og de andre høylydt forsikrer er fri fantasi og intet har med virkeligheten å gjøre, men statsbanene låner ut lokomotiver til herrene som skal gjøre mynt på ny hets mot Tyskland. Når det gjelder Norsk Hydros medvirkning, så meldes det nå til FOLK OG LAND at det er uro på Rjukan og Notodden over opplysninger fra Tyskland om at sterke krefter der arbeider for en boikott av varer fra Norsk Hydro på grunn av denne hetsfilmen. En eventuell boikott av Hydros produkter vil i første rekke gå ut over Hydros eksport av fullgjødning til Tyskland og vil også komme til å ramme Norsk Hydros lamminatfabrikk på Notodden.

politiet hatet og forbitnelsen samler seg om i første rekke. Det har en utakknemlig oppgave og blir ikke forsvart av noen etterpå. Vi forsvarer heller ikke Reinhardt, like lite som vi forsvarer norske mordere, men det kunne kanskje være en tanke for alle de norske representan-

Bare de skyldige kan glemme

Så å si samtlige av oslo-avisenes høyst ugilde anmeldere når det gjelder Wieseners bok om «retts»oppgjøret er såre bekymret på vegne av de NS-folk som skal ha akseptert dommen, som har avfunnet seg med samfundet og som er blitt trykket så varmt til samfundets barm igjen, slik vi stadig får det demonstrert når noen av «de gode» har bruk for å trekke fortiden frem igjen. Vel, hverken Wiesener eller vi taler naturligvis for dem som synes de har vært landsforrædere og som derfor er dømt med rette. En innsender i ARBEIDERBLADET setter tingene på sin rette plass i etterfølgende innlegg:

RETTSOPPGJØRET

Jeg ser, at Alf Nordhus anmelder Wieseners bok i «Arbeiderbladet» høyst motvillig, som rimelig kan være.

Som pasifist er jeg av dem som ikke har stått med begge ben, verken på den ene eller andre siden under oppgjøret, og heller ikke senere. Jeg har stått på den så foraktede silkefront hele tiden og jeg kan ikke tenke at jeg vil skifte standpunkt, verken ved å lese Wieseners bok eller de anmeldelser som nå antakelig vil

CHURCHILL OM HITLER:

«Man kan meget godt være uenig i Hitlers politiske system og likevel beundre det verk han utfører for fedrelandet. Hvis vårt land noensinne skulle få prøve nederlaget, håper jeg at vi vil finne en like ukuelig leder til å gjengi oss vårt mot og påny føre oss til den plass som tilkommer oss i nasjonenes samspill». (17. 9. 1937).

*

Kanskje England kunne trenge ham i dag da det skritt for skritt nærmer seg det som er verre enn et militært nederlag?

*

«Det er nødvendig at våre ledere hos seg selv finner noe av ånden hos denne østerrikske korporal, som — da han ikke så annet rundt omkring seg enn ruiner og et Tyskland som for alltid syntes nedsenket i kaos, ikke nølte med å gå mot seiersmaktens veldige flokk, og som allerede på en avgjørende måte har snudd hele stillingen for sitt land». (4. 10. 1938).

*

Kanskje Tyskland også kunne trenge en slik mann i dag da ruinene er større enn noensinne og seiersmaktens undertrykkelse større enn noensinne.

ter for politi og påtalemyndighet, som uttaler seg så barskt og beredvillig om den tyske kollega, å tenke litt over den side av saken.

komme på løpende bånd. Dertil sitter hele oppgjøret for sterkt plantet i min bevissthet.

På dette grunnlaget skulle jeg ha lyst til å spørre Nordhus: Tror De, som fremragende og rutinert advokat, at det overhodet er mulig å foreta et slikt oppgjør som vi hadde etter krigen, virkelig objektivt rettferdig? Er mennesker slik innrettet, at godhet og sannhet overhodet får slippe til etter at man i årevis har fråstet i umenneskelighet? Og tror De videre at den part som har tapt, en kan gjerne si alt, ære, rett, eiendom, legger det til side og glemmer det i løpet av 20 år? De som står med palmer i hendene kan saktens glemme, de vil til og med gjerne at det hele skal skyves vekk, og de som innrømmer at de gjorde urett, vil sikkert også gjerne se det hele i glemmeboken. Men ikke de som fulgte sin overbevisning fordi de mente å ha rett og så likevel ble dømt som forbrytere.

Jeg vil ikke på noe vis forsøke å gå inn på oppgjørets juridiske finesser, det er vel det Wiesener nå gjør igjen. Bare en ting vil jeg nevne, som Nordhus overhodet ikke kommer inn på i sin anmeldelse: Kapitulasjonsdokumentet av 1940. Skal og bør et slikt dokument overhodet sees på som ikke eksisterende?

SIGRID LARSEN

Buskerudbrev

For ca. et år siden hadde motstanderne av apartheid i Sør-Afrika møte i Drammen. Talere var Schjelderup, Lange Nilsen m. fl. Møtet var misslykket og saken kokte bort i kålen. Nylig var det møte igjen med foredrag av NAMA-sekretær Byggstad (nu i SF). Han talte for sin sak, men møtte sterk motbør fra U. Høyre. Diskusjonen var statistisk og akademisk. Men så fikk en mann fra salen ordet. Han satte med kraft tingene på plass, og den avsluttende kraftsats var: Det er ikke nok å være dansere og trommeslagere for å skape gode stater i AFRIKA! Det fikk hjertelig bifall. Byggstad håpet på et 3. NAMA-møte i Drammen.

Byens politiske stjerner tyder stiller følgende horoskop for året: til høsten gjenvinnes AP stortingsflertallet. Og så gjør Gerhardsen den store rundvelv i norsk politikk. Han går over til Høyres plan og selger mesteparten av statsbedriftene. Etter valget blir kontorsjef Lindstrøm frifunnet og Gerhardsen forfremmer ham til finansminister. Lindstrøm arrangerer så Norges største billigsalg!

Theo.

Skyld og Soning

DEN BRITISKE JURIST F. J. P. VEALE GRANSKER «VÅR TIDS NØKKELPROBLEM»

I dette og endel efterfølgende numre vil vi med forfatterens elskverdige tilatelse gjengi i norsk oversettelse en liten bok som ifjor kom på det tyske forlag Fritz Schlichtenmayer i Tübingen. Den omhandler, som overskriften sier, vår tids nøkkelproblem, som naturligvis er Tysklandsspørsmålet.

Hvem er så denne britiske jurist som på denne måte rører ved de varme jern og stiller seg til hugg for allverdens hetsere?

Fredrick John Partington Veale er født i 1896 og deltok i første verdenskrig i den britiske marine. Han ble hårdt såret og mistet det ene ben. Da han hadde overvunnet dette, tok han fatt på sine studier og fikk lisens som høyesterettsadvokat i Brighton.

Sin publisistiske virksomhet begynte Veale i 1923 med en artikkel om den franske Rhurbesettelse. Den vakte oppmerksomhet og førte til at han ble regelmessig bidragsyter til det ansette månedstidsskrift «The Nineteenth Century & After» (Senere omdøpt til «The Twentieth Century Review»).

I 1932 reiste Veale til Russland for å samle materiale til en Leninbiografi. Denne utkom det følgende år under titlen «The Man from the Volga. A life of Lenin». Den fikk en meget rosende omtale og kom senere også i fransk oversettelse. I 1933 foretok han en reise til Danzig og Østpreussen for å studere spørsmål i forbindelse med den polske korridor.

Om hans neste arbeide «Friedrich den store», som utkom i 1935 skrev en av de ledende britiske kritikere dengang, E. B. Osborn, i «Morning Post»: «Mitt ideal av en biografi! På 300 sider bringer den alt det vi virkelig må vite om det 18. århundres geni, hans karakter og hans liv».

Efter annen verdenskrig, 1945/46 forfattet Veale en kort studie «Advance to Barbarism», hvor han fordømte terrorbombeangrepene på Tyskland og krigsforbryterprosessene. Ingen av de store forlag ville ta boken, men sluttelig våget et lite londonforlag å gi den ut med «A Jurist» som forfatter. Den ble konsekvent tiet ihjel i pressen, slik vi kjenner til metoden her i Norge. Imidlertid ble den tidligere dekan ved St. Pauls katedralen, Rev. Inge oppmerksom på boken og erklærte: «I denne bok sier en eller annen treffende godt det som det er på høy tid blir sagt». Med hans understøttelse og med et forord av ham kom det så en sterkt utvidet utgave i USA. Den senere også kommet i tysk oversettelse og i spansk oversettelse.

F. J. P. Veale.

Om temaet krigsforbrytelse skrev Veale i 1953 sin bok «Crimes Discreetly Veiled», som kom på et engelsk forlag og senere også på et amerikansk og et tysk.

I løpet av de siste 10 år har forfatteren tatt standpunkt til politiske spørsmål i en lang rekke artikler, hvorav vi med forfatterens tillatelse har gjengitt en del i FOLK OG LAND. Han har ellers vært regelmessig bidragsyter til det fornemme nasjonale tidsskrift NATION EUROPA som kommer i Co-burg, det førende katolske tidsskrift i USA SOCIAL JUSTICE REVIEW og i DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG i München.

Med denne presentasjon overlater vi så ordet til forfatteren selv som i bokens forord skriver:

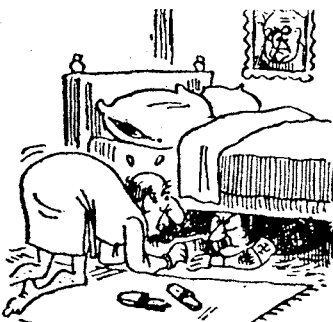
«Aldri noensinne har så mange skjebnetunge og historiske spørsmål måttet vente på undersøkelse og oppklaring av historikere som nu. Det avgjort viktigste av dem er spørsmålet om ansvaret for utbruddet av fiendtlighetene i 1939, som sluttelig utvidet seg til 2. verdenskrig.

En av de merkeligste følger av den politiske planlegging om å fortsette denne krig til aksemaktenes betingelsesløse kapitulasjon, er at propagandamyten til seierherrene har holdt seg lengst levende hos de beseirede. Seierherrene klarte i 1945 å gjennomføre at de beseirede uten innskrenkninger overtok deres versjon om alle hendelser som førte til 2. verdenskrig og som tildro

seg under denne. Enhver tysker som våget å ytre tvil om selv de mest gjennomskuelige oppdiktninger, ble som selverklært sympatisør med det styrte NS-regime straffet strengt. Den eldre generasjon lærte snart å holde tvilen for seg selv, mens det vokste frem en ny generasjon som uten å spørre mottok det den fikk seg forelagt som kjennsgjerninger i sine skolebøker. Og uten å ane at mange av disse angivelige kjennsgjerninger var blitt tilbakevist eller motbevist ved undersøkelser av utenlandske historikere. Det ble kort sagt foretatt en hensynsløs hjernevask. Metodene som ble brukt for å utrydde enhver evne til uavhengig tenkning i tyske hjerner og isteden bringe dem til føyelig ettergivenhet, var så resultatrike at det nu bare er i Tyskland en finner mennesker som fremdeles representerer den samme oppfatning om årsakene til og forløpet av 2. verdenskrig som den der hersket blant seierherrene for tyve år siden. Mens disse på grunn av forskningsresultatene til deres historikere forlengst har latt dem falle som uforenlige med ubestridelige kjennsgjerninger.

Underlig er det også, men likevel sant, at en nasjon som stod som førende i historieskrivningen og hadde fostret historikere av rang som en Theodor Mommsen og Leopold von Ranke, praktisk talt ingen andel skulle ha i klarleggelsen av spørsmål som reiste seg da de i lange tider godtatte propagandaeventyr måtte oppgis som tilbakevist gjennom ubestridelige kjennsgjerninger. Avdekningen av sannheten ved utenlandske historikere er gjennomgående blitt kvittert av tyske kolleger med likegyldighet eller til og med fiendtlighet. Overensstemmende hermed

Forts. side 8

Men Rocambole var ikke død —

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

FOR FOLK OG LAND AV ARMENEREN JERWAND DSHANIAN

Jerwand Dshanian.

Vi har tidligere bragt endel artikler av armeneren Jerwand Dshanian, som nu er bosatt i Norge efter å ha deltatt i verdenskrigen, utskrevet som sovjetsoldat. Han ble sluttelig tatt til fange og passerte en rekke tyske krigsfangeleire før han havnet her i Norge.

Vi har ment at det kanskje kunne være av interesse både for frontkjempere og andre å høre litt om hvorledes sovjetsoldatene hadde det og følte det under krigen, og av spesiell interesse er det vel også å få vite hvorledes tyskerne behandlet sine krigsfanger fra østfronten. Og så har vi bedt Dshanian om å skrive litt for våre lesere om dette:

Vi begynte for såvidt ofentliggjørelsen med en første artikkel alt ifjor (nærmere bestemt i nr. 14). Dshanian fortalte der om innkallelisen han fikk og om opprør blant fjellfolk i Dagestan. Han fortalte også om hvorledes hele den divisjon han tilhørte måtte marsjere opp på torvet i byen Mahatsjkala for å overvære henrettelsen av 6 desertører, som ble hengt på en grusom måte med et tykt tau. Dette var like før troppene ble sendt til fronten og var ment som skremsel. Det ble håndhevet den aller strengeste disiplin. Og hermed overlater vi da ordet til Dshanian:

2. KRIGENS FØRSTE REDSLER.

Bare få timer efter henrettelsene ble vi lastet inn i jernbanevogner og sendt videre frem. Alt skjedde i største hast og det ble ikke tatt hensyn til at vi var dødstrette efter de lange marsjene, hvor vi hadde travet og travet i det uendelige. Parolen var: Frem til fronten i all hast. Krigen tar intet hensyn og på frontene trengtes det forsterkninger.

Like utenfor Mahatsjkala hadde det som nevnt i forrige beretning skjedd en togulykke. Sårede ble i all hast kjørt til sykehuset i byen uten at vi fikk rede på ulykkens årsak. Ulykken virket sterkt på soldatene. De følte seg ikke sikre på at de ville nå levende frem til fronten i det hele tatt. Men desperasjonen varte ikke lenge. Offiserer og menige begynte å synge og danse i vognene og stemningen ble igjen munter og sorgløs. For det er det merkelige med sovjetfolket at kunst og liv hører sammen, mener de, selv under en meningsløs krig med alle dens redsler.

Vi reiste gjennom Kuban og hovedstaden der, Krasnodar, de heroiske kosakkers land, som opp gjennom tide-mer enn en gang har vist verden at krige det kan de. Under oktoberrevolusjonen i 1917 deltok deres berømte kavalleri under den legendariske marskalk Budjonni i borgerkrigen på de rødes side og bidro ikke minst til å avgjøre Russlands skjebne og til at Sovjetsamveldet ble skapt.

Toget var fullt besatt av tropper og gikk med ekspressfart gjennom eventyrlige områder. Vi så de herlige steder som dikteren Sjolokov beskriver i sin berømte bok «Stille flyter Don». Vi så også steppene og dalene hvor de store slagene stod og hvor de tyske hæravdelinger ble sabelt ned av Donkosakkene under første verdenskrig.

Krigens første redsler fikk jeg føle da våre avdelinger kom frem til Kuban. Ett efter ett av tyske fly fløy over oss og bombet byer, landsbyer og alle slags militære anlegg mens luftvernkanonene våre skjøt mot dem uten å treffe ett eneste. Tusener av militære og sivile omkom, og hus og jernbaner ble lagt i ruiner i løpet av noen timer. Også en rekke av mine kamerater ble hårdt såret og ble sendt tilbake til sykehus bak fronten.

Enda verre ble det da vi kom fra landsbyen Varenikovka til Taman ved kysten av Asovhavet. Tyskerne hadde alt erobret hele Krimhalvøya, og Taman lå rett overfor Krim ved den smaleste del av kanalen hvor Svartehavet og Asovhavet forener seg.

Begge parter satte inn sine krefter for å få herredømme over kanalen, som hadde uhyre strategisk betydning. Hundrevis av fly og svært

Forts. side 7

HANS S. JACOBSEN:

Seierherrens JUTSIS

II.

Efter Orvar Sæthers sterke angrep på Wiesener, har jeg igjen lest igjennom Quislingsaken, s. 89-91. En del av det som der er sagt er korrekt. En del er det ikke, eller er adskillig overdrevet og fortegnet, efter mitt kjennskap til det adskillig innfløkte spill bak kulissene april til september 1940.

Wiesener hadde vært ordfører for opposisjonen mot Quisling en måneds tid våren 1937, da allerede mange hadde forlatt partiet. Spørsmålet gjaldt, sterkt forenklet, om man skulle ha enmannsvelde, eller om man skulle ha et kontrollorgan på partilovfestet grunnlag, slik som Quisling hadde godtatt i 1934, men ikke realisert. Det er ingen grunn til å ta fatt på Wiesener i denne forbindelse, av den grunn. Det hadde hos ham som formentlig hos de fleste andre i opposisjonen en saklig bakgrunn, ikke noen personlig. Jeg var selv ikke med den gang (jeg gikk ut i 1934/35, i det vesentlige av samme grunn), men jeg tror dette syn er rett. Det var ingen personlig politisk ærgjerrighet som drev Wiesener i hvert fall, selv om det muligens kan ha spillet inn hos noen av dem som gikk ut omkring julen 1936.

Men er det noen grunn til nå å gå løs på Wiesener fordi han ikke har vært absolutt i troen på Quisling, når Wiesener nu skriver en oppsiktsvekkende bok mot det såkalte rettsoppgjør?

Og selv om Quisling har sagt, ifølge Straffesaken mot Quisling, s. 89, at «disse personer» hadde livlig forbindelse med den tyske legasjon og fremstillet NS og Quisling i et uheldig lys, så gjelder ikke det Wiesener. Han vanket ikke i den tyske legasjon før krigen, han har som allerede nevnt aldri hilst på hverken Brüuer, Terboven eller Falkenhorst. En annen ting er at tyskerne gjorde adskillige henvendelser til ham, jeg skulle anta også da de intrigerte som sterkest mot Quisling juli 1940.

Men han hadde dengang som nu «den uvane å være ærlig». Og modig. Så måtte han da også gå i dekning flere ganger, og var også gjenstand for politirazzia. Han var redelig og anstendig, og har aldri vært tarvelig i sin ferd, hverken mot NS-folk, tyskere eller jøssinger. Les hans artikkel høsten 1944 mot angiveri — ikke minst det kommende angiveri — det en senere statsminister så sterkt oppfordret til mai 1945.

Så meget om det personlige.

*

O. S. leser «Seierherrens

Justis» som en viss mann leser Bibelen. Og så konkluderer han med at «hendene er Wieseners, men røsten er seierherrens». Jeg får mest lyst til å si som drøvtygger Alf Nordhus (som forøvrig i dag, 4. 2. av Wiesener i «Arbeiderbladet» er totalt slått ut): Akk ja san.

Anmelder O. S. snakker forbi Wiesener, fordi han snakker om noe annet, ordene har en forskjellig valør for dem. Også de ord som med tiden har endret valør, fått seierherrens valør. For eksempel ordet «nazi», nazimentalitet. Jeg er for min del ikke bange for ordet. Wiesener setter det først i anførselstegn, senere gidder han — eller den som tippet boken for ham — ikke å fortsette med disse tegnene. Når han så senere taler om nazimentalitet uten gåseøyner, så mener han altså det som jøssinger og folk flest i dag legger i det ordet. Det er det en tysker kaller die Philosophie des Als-Ob.

Sier Wiesener: «Men la oss sette... at lovgivningsvirksomheten var i orden for så vidt», så kommer O. S. og sier at Wiesener anerkjenner exilregjeringens lovgivningsrett og Elverums-«fullmakten» i straffesaker. Skriver Wiesener: «Men de (frontkjemperne) hadde jo forbrutt seg mot str.lovens § 86», så hører ikke O. S. at Wiesener anfører motpartens argument (selv om jeg ikke er enig i hva Wiesener nevner senere på samme side 117 om lydighetsplikten). «Å dømme ham efter § 86 kan være logisk riktig».

Forts. side 6

Slik ser Müller-Scheld det

Betraktninger omkring en fremtidig tysk historieskrivning

Adolf Hitler — det tyvende århundres sentrale politiske figur.

Jeg kunne altså hatt grunn til, og det ville sannsynligvis ha vært lukrativt rent yrkesmessig, også å slå løs på «antitrommen», men jeg holder arten og måten man i dag utøver «post festum»-kritikk over fortiden på, idag da man ikke lenger risikerer å måtte stå kjempende frem for det, for uverdigg og delvis pinlig beskjæmmende. Til og med fiendtlige utlendinger ryster på hodet over det. For eksempel kan jeg om den måte Hitler er blitt behandlet på i «Quick» bare si: «Ingen agent for en oss fiendtlig sinnset makt kunne gjøre grundigere arbeide».

Og jeg har alltid når og hvor det var meg mulig, sett på personer og hendelser med egne øyne for ikke å ligge under for såkalte «firserte meldinger». For eksempel 1939 — altså fire år (!!!) efter bekjentgjørelsen av Nürnberg anti-jødeloven og ett år efter den såkalte «rikskrystallnatt» (!) — så jeg på oppmarsjen av det diplomatiske korps i forbindelse med nyttårmottagelsen hos Adolf

President for det tyske filmakademi Wilhelm Müller-Scheld, som mange her i Norge vil huske fra han under okkupasjonen ledet kulturpolitikken under rikskommissariatet, har i en tysk publikasjon skrevet en interessant avhandling som han kaller «Ich meine nun — — Anregungen zu einer zukünftigen Geschichtsschreibung». Müller-Scheld var ingenlunde noen utpreget partimann og derfor tror vi også hans synspunkter kan være av interesse for vanlige norske lesere. Studien er for omfattende til å gjengis i sin helhet, men noen smakebiter gjengir vi i det efterfølgende:

Hitler. Mere enn 50 ambassadører og gesandter, i spissen den pavelige nuntius. Kjempevogner ruller inn i rikskanselliets gård. Der står en æresformasjon av SS — utsøkte folk — med stålhjelm, hvitt bandolær og hvite hansker — som unge guder. Jeg ser ingen diplomat med hatsk eller trossig ansikt som uttrykk for: «Nå ja, hva har jeg til syvende og sist annet å gjøre». Alle vinker til æresformasjonen med smilende ansikt. Heller ikke noe spor av tilbakeholdende reserverhet! Presenter gjerne! — nasjonalsangen! Et opphissende skuespill inntil alle har trådt inn i rikskansellet for der å gjøre Adolf Hitler sin oppvartning. Nok engang: Dette så jeg i 1939, fire år (!!!) efter offentliggjørelsen av Nürnbergloven!

Og Theodor Heuss, den senere forbundspresident (Demokratiske parti) og Konrad Adenauer (Sentrum) stemte for fullmaktsloven gjennom hvilke Führer-Befehle ble legalisert. — Og for

eksempel Gerhart Hauptmann, en verdensberømt dikter, som hadde gjort seg gjeldende gjennom jødiske teaterfolk og ved en enestående assistanse av den jødiske kritiker Alfred Kerr, tok stilling til nasjonalsosialismen med ordene: «Jeg sier ja». Og slik kunne en fortsette listen i det uendelige over i mellomtiden døde og ennu i dag levende størrelser som bøyet seg for «de foreliggende kjennsgjæringer». Ingen kan i dag ta alle disse folk ilde opp at de lå under for trylledrikken til denne i dag så utskjelt og forbannede Adolf Hitler. Men hvorledes kan man da bebreide denne manns partifeller at også de ble fascinererte?!

Fabrikantene av «den offentlige mening» i presse, tidsskrifter, radio, fjernsyn, film o.s.v. burde alltid ha påviselige kjennsgjæringer for øye. Når de ville fremstille de tidligere nasjonalsosialister som «brunt pakk», så burde de hvis de ikke kunne avholde seg fra så pinlig billige og for tiden beskjæmmende ufarlige metoder, for rettferdighetens skyld alltid i samme åndedrett ta med de foran nevnte folk og behandle dem også på samme måte med moralske spark. Hva er det ikke en demokratisk grunnregel si-er? — Like rett for alle!

Adolf Hitler og alt han talte og gjorde er for tiden helt uten interesse og det av den forskrekkende enkle grunn at ingen makt i denne verden kan endre noe ved det.

Også Auschwitz og alt som henger sammen med dette dunkelt-symbolaktige begrep er like uinteressant, og det av samme grunn: Ingen makt i denne verden kan endre noe ved det. Man kan holde de overlevende skadeløse, hjelpe dem til en eksistens o.s.v. Men ikke mere! Å skjelle over det, å skrike, å banne, å rase er fullstendig nytteløst og virker akkurat som om noen med knyttede never truer et bortdragende

Forts. side 7

Minst 80 prosent av det tyske folk stod innerlig bak Adolf Hitler.

FOLK OG LAND

5

Jordanvannet —

(Forts. fra side 1)

sammen med England og Frankrike falt over det under den såkalte Suezkrise og angriperne bare vek tilbake for Sovjets atomtrussel og fordi USA vek tilbake fra å støtte dem som følge av denne trussel.

Og dog er det kanskje noe som er enda viktigere for araberstatene. Og det er selve livsgrunnlaget i Orienten: Vannet. Det er ikke et tilfelle at de siste kamper blusset opp akkurat i et område hvor araberne forsøker å krysse de israelske planer om å bemektige seg Jordanvannet.

I det gode og nasjonale tyske ukeblad *DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG* finner vi en interessant artikkel av den kjente og meget produktive forfatter Erich Kern om denne kamp om Jordanvannet. Vi gjengir litt av den i det etterfølgende:

«I Damaskus, i Aman, i Bagdad, i Kairo og i Beirut koker det nu i folkesjelen. For der vet man hva som står bak de siste sammenstøt: den ubarmhjertige kamp om Jordanvannet. Uttrykt for de derværende forhold: Kampen om det nakne liv.

Araberstatene Libanon, Syria og Jordan hører ikke til de rike oljeland. Deres innbyggere lever for den helt overveiende dels vedkomende av jordbruk og fe-drift. Men uten vann kan ingen av delene eksistere. Jordanfloden med sine tallrike bielver er — på samme måte som Nilen i Egypt — blitt til livsgrunnlaget for Syria og Jordan. Den er 156 mil lang og derav flyter etter den nådeløse utdrivning av 1 million arabere fra deres gamle palestinske hjemland, 73 mil gjennom det araberfiendtlige Israel.

Israelerne vil nu ensidig utnytte Jordanvannet til fordel for sin økonomi skjønt av rundt regnet 1880 kubikkmeter vann i floden ca. 77 prosent strømmer til fra de arabiske land Libanon, Syria og Jordan og bare 23 prosent kommer fra det nuværende israelske område.

De zionistiske planer om å bemektige seg Jordanvannet er nesten like gamle som den zionistiske innvandring i Palestina. Hvis man kan lede vannrikdommen inn i Negevørknene er man i stand til å skape tilleggskulturland for kanskje 1 til 2 millioner mennesker. Med andre ord ville Israel da bli i stand til å oppta flere jøder hvis disse bekvemmet seg til innvandring. Det vann som imidlertid ville flyte til Is-

rael ville automatisk mangle i Syria og Jordan, og om trent det samme antall mennesker ville der gå tilgrunne i elendighet som det ville kunne opptas i Israel.

Allerede i 1916 krevet zionistene i London den samlede utnyttelse av Jordanvannet for Palestina uten å kunne oppnå noe da Frankrike dengang forvaltet Libanon og Syria som mandat område og ikke fant seg i slikt overgrep. I 1944 offentliggjorde en Mr. Lodwermilk som hadde besøkt Palestina på vegne av Jewish Agency, en plan hvori han blant annet foreslo avledning av Jordanvannet ved hjelp av ledninger og kanaler til Negevørknene. Den israelske regjering utviklet allerede kort etter grunnleggelsen en syv- og tiårsplan for erobringen og utnyttelsen av Jordanvannet. Ifølge tiårsplanen skal Hulehsjøen tappes ut, Jordan avledes ved Gisir Banat Yacub, sjøen Tiberias avledes gjennom Kinneret-Besan-kanalen og saltkildenvannet fra sjøen. Ved virkeliggjørelsen av disse planer ville Israel innvinne over 700 millioner kubikkmeter vann for sine nyvanningsanlegg, først og fremst i Negev, og det ville bare bli igjen for araberne 540 millioner kubikkmeter skjønt det jo kommer 77 prosent av Jordanvannet fra araberlandene.

Følgen av disse israelske vannplaner ville bli sult, elendighet og død for tallløse syrere og jordanere. Uten vann finnes det i Orienten, mere enn andre steder, intet liv. Derfor er kampen om Jordanvannet i egentligste forstand av ordet for araberne en kamp på liv og død.

Den arabiske Ligas råd vedtok derfor da de israelske planer i 1959 antok gripbare former 29. februar 1960: Israels forsøk på å avlede Jordanelven utgjør en aggresjonshandling mot araberne, som rettfærdiggjør et kollektivt arabisk forsvar. Det er nødvendig å anvende Jordanelvens vann til nytte for de arabiske stater og de arabiske flyktninger som har en legitim rett til det. Samtidig ble det nedsatt en planleggingskomité som skulle koordinere de arabiske motaksjoner mot de israelske tiltak.

Den arabiske plan for å krysse de israelske aksjoner omhandler 16 foretagender gjennom hvilke vannet i Jordan og dens bielver skal bevarer for de arabiske land. Vannet skal avledes, eventuelt innvinnes på følgende

steder:

På libanesisk område: I Hisbaniflodbekkenet.

På syrisk område: I Banyaflobekkenet, i øvre Hulaområde, i Hashaherområde, i Ibtaihas område.

På Jordansk område: I Yarmoukbekkene, mellom Magaren og Adassiya, i Bawniatal, ved øvre Yarmouk, i Yarmouktrekanten og på syv steder nord, syd, og vest for Ghorområdet, såvelsom i Ghorområdet.

Denne gigantiske plan krever ikke bare et lidenskape-lig initiativ, men også en veldig kapital. Dertil kommer den bedrøvelige mulighet at hvis det skulle lykkedes araberne å gjennomføre sin fredelige forsvarsplan, så kunne det likevel bli krig. For, slik som nu ikke langt fra Banyaelven kunne israelerne med våpenmakt foreta en korrigerende av de arabiske motforholdsregler. Og da blir Jordanvannet ikke lenger en sak som angår bare araberne og israelerne, men hele verden».

*

I en annen artikkel i *GE-SAMTDEUTSCHE WARTE* av Erich Nietsch heter det blant annet i forbindelse med de siste sammenstøt:

«Araberne kjenner Israels «program». Arabisk nasjonalister sier at man står foran spørsmålet om å marsjere mot Tel Aviv med Peking eller Moskva. Hvis Moskva ikke kan yde noen sikker bistand, så vil man velge Peking. Åpent medgir araberne at dette ikke er det ideelle — men «vi har intet annet valg» etter at USA, Storbritannia, Frankrike og Bundesrepublik Tyskland «ikke synes å være arabernes venner».

Bevegelsen mot Mao er sterk, og selv i regjeringsskretser vet man ikke hva det kan føre til. Er det ikke en god jordbunn nettopp for kinesisk propaganda når et folk ikke riktig vet hvem som er venn og hvem som er fiende?».

«Øverstkommanderende for de arabiske stridskrefter lar det stadig skinne gjennom at den militære overvekt ville ligge på arabernes side. Stemmer det? Det er vanskelig å si!

Sjefredaktøren for den store egyptiske avis *AL-AHRAM*, Haikal angav styrken av de israelske stridskrefter slik:

Hær:

Tre kampklare infanteribrigader, syv infanteribrigader som er satt inn ved grensen, to fallskjermjegerbrigader, fem panserbrigader.

Reserve:

7 infanteribrigader, 8 bri-

Seierherrens JUTSIS —

(Forts. fra side 5)

«Det som det først og fremst dreiet seg om var ikke en kamp for den ene eller annen forfatning eller forfatningsendring. Men mot en potensiell fiende av at Norge skulle ha forfatning overhodet». Jeg skulle tro det ikke er mange frontkjempere som har noe særlig å bemerke til det Wiesener sier om dem.

Forøvrig bekymret de ferreste av frontkjemperne seg om formalia. «I farens stund satte jeg hensynet til folk og fedreland over hensynet til personer og institusjoner», som frontkjemper Ivar K. fra Rødenes uttrykte seg til sin dommer, formannen i Norsk Dommerforening (som ble så opphisset over den forvorpne tale at han ville ha frontkjemperen mentalundersøkt — men det er en annen historie).

Wiesener omtaler **Quisling** ganske kort, i ett av sine 27 kapitler. Det er ikke ham boken handler om. Det er «jutsisen» det gjelder. O. S.

gader av det regionale hjemmevern, 6 frivilligbrigader og flere luftskytsenheter.

Luftvåpen:

70 Mirage-jagere. 250 bombefly, av hvilke halvparten er foreldet, mens den annen halvpart tilhører den moderne hurtige type. 30 lette bombefly. Dertil luftskytsenheter som er utstyrt med amerikanske Hawk-raketter.

Krigsmarine:

2 torpedojagere. 2 undervannsbåter. 24 torpedobåter. 24 schnellbåter.

Om det arabiske potensial vil redaktør Haikal ikke uttale seg».

«Agitatorene fra Peking arbeider feberaktig. Ennu lever i de arabiske folk den nasjonale tanke, en av de siste rester av arabisk tradisjon. Hva en krig mellom araberne og jødene om Palestina eller om Jordanvannet vil føre til en uoverskuelig. Sakkyndige sier: Da Israel er et program, vil alle regjeringer som er bundet til dette program hjelpe jødene militært til vanns, på land og i luften. Men da araberdommen også er et program, vil Nasser eller hans efterfølgere be enten russerne eller kineserne om hjelp — og få det.

Resultatet vil bli tredje verdenskrig og undergangen av det som man forstår med Aftenlandets åndelige og moralske substans.

Allerede i dag klinger navnet *EUROPA* nesten som en avskjedshilsen».

gjør Quisling til et hovedkapitel.

Wiesener sier intet som går på Quislings ære løs. Det er ikke æreløst å gjøre opprør med edle motiver.

Det er Wieseners fulle rett å kunne mene at Quisling forbrøt seg mot straffeloven og måtte regne med den høyeste straff, som følge av sin regjeringstiltredelse 9. april. Det er et faktum at han tilbakekalte mobiliseringen, enten man nå mener at det var ingen regjeringsmobilisering, eller bare en stille mobilisering beordret av Hatledal bak regjeringens rygg.

Det går ikke på Quislings ære løs, det er det vesentlige her. Han ville gagne sitt land. O. S. kan ha rett i hva han anfører om forsømmelse fra konge og regjering. Quislings handling må sees i forhold til det. Men jeg synes han skulle finne en annen foranledning enn Wieseners bok til å behandle den side av oppgjøret.

*

Jeg er og vil sikkert alltid forbli uenig i Wieseners syn på **krigsbegrepet** og krigstilstanden. Jeg synes det han anfører om bisetningen i § 86, med krig «for øye» — som ikke engang seierherrenes dommere har heftet seg ved — er adskillig kunstig. Jeg kan være enig i at det etterhvert — la oss si fra 1943, muligens noe tidligere — tok til å bli temmelig krigslignende forhold i Norge, faktisk sett. Riksadvokat Arntzens kompagnong advokat Knut Blom har da også i sin Morgenbladanmeldelse grepet Wieseners halmstrå og villet slå fast at selv om krigen sluttet 10. juni, så tok den i all fall til igjen høsten 1940!

Men at denne «etterhvert-krigen» skulle kunne ha legale strafferettslige konsekvenser for dem som ble i landet (og ikke «rømte som torskremte gjeiter», som en trønder uttrykte seg i retten), må avvises. Kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940, gjort etter fullmakt og vedtak av konge og regjering og for hele verdenskrigen varighet, med æresforpliktelse for alle offiserer og påtegnet av statsminister, utenriksminister og forsvarsminister uten bemerkning — i relasjon til Haagerkonvensjonens Landkrigsreglement som gjeldende norsk lov er for NS-medlemmene et sikkert rettsgrunnlag. («Folketretten slår igjennom overalt», uttalte prof. Hambro for noen dager siden, uten ihukommelse av sine egne forsyndelser i Stortinget i april ifjor).

*

Wieseners verk er likevel blitt et av de skarpeste angrep som er rettet mot retts-

Slik ser Müller Schell det —

(Forts. fra side 5)

uvær. For tiden er et teaterstykk som Hochhuths «Stedfortrederen» nytteløst, da det ikke kan endre noe ved hendelser av noen art, og dessuten er et angrep på den katolske kirke, som en av de mest standhaftige og dypest funderte bølgebrytere mot kommunismen, nøyaktig tatt: Forbrytersk uvesen.

Men noe er interessant, uhyggelig interessant, og vil forbli det i lange tider ennå: Hvorledes kunne det være mulig at en slik demon som Adolf Hitler overhodet kunne tre frem, utfolde seg slik, og endelig i 12 år kunne bli verdens midtpunkt? For, om man hater eller ærer denne mann, om man skjeller ham ut eller om man forsøker å avfinne seg med ham som et slags naturfenomen, om man holder ham for et demonisk geni eller en samvittighetsløs svindler, om man regner ham for den personifiserte uvitenhet eller for en mann med likefremklarsynt innsikt, ett er sikkert og det kan ingen fabrikant av såkalte «offentlige meninger» endre noe ved: Adolf Hitler forblir det tyvende århundres sentrale politiske figur.

Og dette «store tyske folk» (som de Gaulle, lederen av den franske motstandsbevegelse og en forbitret Hitler-hater talte og hilste under sitt Tysklandsbesøk) stod i 1940 etter Frankrike-felttoget med minst 80 prosent ikke bare rent utvendig sett, men også inderlig bak Hitler.

Det avsluttende arbeide må en ubestikkelig, ikke lisensieret og ikke en vitenskap underdanig mektige makthavere yde. Hvor langt vi for tiden fremdeles er fjernt derfra viser for eksempel tilfellet David L. Hoggan. Hva var det som nøyaktig tatt skjedde her? En ennu ungdommelig amerikaner, historiker av yrke, slår uten bestikkelsespenge og uten å skjele til et parti-

oppgjøret. Han har skapt den uro vi ønsker over oppgjøret. Honnør for de aviser som anstendig har tatt inn hans skarpe og elegante replikker til anmeldelse og angrep: «Morgenbladet» 20/1. - «VG» og NHST» 1/2. - «Arbeiderbladet» 4/2.

Hans S. Jacobsen

For ordens skyld

gjør vi oppmerksom på at det ikke er Hans S. Jacobsen som er så svak i latin som det innledende sitat synes å tyde på i hans artikkel i forrige nummer. Det er trykfeilsdjevlen som får ta ansvaret når «summa jus» er blitt til «summa jus» i de to første ord av sitatet.

messig orientert kulturdepartement fast, at årsakene til annen verdenskrig dog også kan tydes annerledes enn den internasjonale rett i Nürnberg proklamerte det som en så å si standardmening, og som fabrikantene av den «offentlige mening» har tilrettelagt det av hat og uvitenhet.

Istedenfor nu å spisse ører i Tyskland til dette positive bidrag til oppklaring av forholdene, så angriper man denne oss tyskere vennligsinnede mann med rasende bjefing og en fra demokratisk tankefrihets standpunkt uanstendig pøbelaktighet, og forsøker med vanlige standardtalevendinger som «pseudo-vitenskapsmann» o. s. v. å gjøre ham «zur Sau» for å bruke et soldateruttrykk som ikke er til å misforstå. Hvis man var ærlig overbevist om den manglende vitenskapelige holdbarhet og tarveligheten av hans argumenter, så ville det dog være taktisk riktig ikke å stenge ham ute fra de store, offisielle møtesalene, men tvert imot å tilsi ham dem gratis og med leende munn for å føre dette angivelige dilettantiske null ut i det absurde, og medvirke til at denne mann under sine tilhøreres hånlatter måtte fjernes seg for alltid. Her er det da noe som ikke stemmer! Det må da falle selv et åndelig spebarn inn! Men hva er det som ikke stemmer?

Skulle det kanskje være den indre usikkerhet hos våre offentlige meningsfabrikanter, anelsen i deres underbevissthet om at de har urett, at de med hysterisk raseri har rent seg fast i noe? Eller er det frykten for at det en vakker dag også åndelig kunne komme til noe lignende som Wirtschaftswunderet, at det tyske folk gjorde seg fri fra en for størstedelen fremsuggeret trauma, rystet den av for å skaffe seg den nødvendige luft for videre liv?

Og så over til jødespørsmålet! Mange sier: «Dette problem er tabu». Et problem opphører ikke å være et problem fordi om man ikke behandler det eller fordi om man endog forbyr å behandle det. Selvsagt kan man her ikke begynne med Auschwitz. Og jeg kan også forsikre at utallige nasjonalsosialister er bestyrtet over det demonisk dramatiske forløp av dette anliggende.

Først må en vitenskap man kan ta alvorlig klarlegge hvorfor et folk som det jødiske ikke har klart — eller kanskje ikke har villet — bosette seg ett eller annet sted i verden i århundredenes forløp for å bygge sin egen stat. Ja, så man før

dannelsen av staten Israel: det finnes slett ikke noe jødisk folk. Det finnes bare tyskere, franskmenn, engelskmenn, spaniere, italienere, dansker, nordmenn, svensker, polakker, amerikanere o. s. v. av jødisk avstamning. Under Eichmann-prosessen i Jerusalem ble det imidlertid fra anklagerens side stadig talt om «vårt folk». Ifølge det hadde jødene altså likevel følt seg som et folk, så å si et folk i folkene. Og her lå den dybeste årsak til misforståelsene. Der til kom enu «korsfestelsen av Gudssønnen» ved jødene og ropet dengang «La hans blod komme over oss og våre barn!» Hos mange ble denne mistro forsterket ved den ugenert uttalte profeti fra visse jødiske kretser om «det utvalgte folk» og at Jehova hadde proklamert at han ville gjøre jødene til jordens herrer.

Jeg behøver ikke betone særskilt faren for det jødiske folk ved at det har frembragt skaperen av kommunismen Karl Marx, og at mange jødiske forfattere og agitatorer har virket for hans idéer. Kan man undre seg over at det fantes folk som på grunnlag av likvideringen av det førende skikt i Russland hovedsaklig ved jødiske kommissærer fryktet for at de ledende skikt ville bli utryddet av marxismen i alle land og at den jødiske intelligens ville rykke inn i deres sted, slik at jødene profeterte herredømme over jordens folk på det vis ville bli virkelighet?

Det er å anbefale også for jødene å prøve dette problem alvorlig og å trekke lærdom av de erfaringer de høster slik. Det er barnaktig å ville forby en antisemitisme rettslig. Bare jødene alene kan gjøre antisemitismen virkningsløs, og det gjennom deres egen opptreden. Når man imidlertid har for øye at under Nürnberg-prosessen var minst 80 prosent av de avgjørende og refererende folk jøder, så har man ikke følelsen av at dette problem som hviler så tungt på oss alle er blitt forstått i sin hele uhyggelige dybde.

I fjernsynet ble for første gang nevnt tall (i forbindelse med attentatet mot Hitler 20. juli 1944). Ifølge disse hadde 7.000 personer direkte og indirekte vært delaktige. Derav skal 5.000 være henrettet. Av disse 5.000 var forskrekkende mange offiserer. Når man erfarer dette i dag post festum, så blir visse sabotasjeakter først forståelige. For bare å ta frem ett eksempel. I Norge, hvor jeg meget mot min vilje må-

MED EN SOVJETSOLDAT —

(Forts. fra side 4)

artilleri på begge sider deltok i kampen som raste voldsomt. Det var ikke fred å finne hverken natt eller dag. Husene og jorden selv ristet på begge sider av kanalen. Hundretusener av soldater kjempet i denne ildgryten. Tusener på tusener falt hver dag, hver time, hvert minutt. Stadig ble det skjøvet frem støt-tropper som fikk samme skjebne.

Jeg og en georgier, Lomadse, hadde ansvaret for morskapparatet ved den kaukasiske divisjonsstabens telefon- og telegrafavdeling. Vi to telegrafister og to telefonmenn, en armenier og en russer, ble anbragt i et privathus som vi brukte både som arbeidsplass og som forlegning. Vertinnen vår, som var kosakk-kvinne, så på krigen som noe naturlig noe. «Vi har gått mot Gud og den kristne religion, og derfor slår tyskerne oss», sa hun. Vi andre også, bortsett fra russeren som var marxist, syntes det var sant det hun sa.

Ved siden av jobben vår fikk vi i oppdrag å holde vakt over et par oller med vann for at fienden eller sa-

te tilbringe krigen, fortalte man i ledende kretser at på østfronten hadde følgende hendt: På et sted ved fronten var 300 Tigerpansere av den mest moderne konstruksjon blitt levert, men ikke en dråpe bensin. Derimot ble det 300 kilometer fra dette sted levert bensin for 300 pansere, men ikke en eneste panservogn. Kan ikke i betraktning av det høye antall impliserte offiserer 20. juli den mistanke oppstå, at det allerede lenge og fra høyeste hold ble disponert galt. Og tilogmed når man betenker at Stauffenberg i sin førende stilling ved Hjemmehæren hadde en uhyre, ikke engang kontrollerbar innflytelse? Jeg sier ikke at det var så, men jeg sier at den mistanke kan oppstå at det kan ha vært slik. Regner man så med at den bombe som ble brukt mot Hitler ble besørget via Sverige fra Secret Service, så kommer man i enda mere brennende tvil om man kan vurdere denne dåd som nasjonal innsats.

Når vil den vitenskapelige eller kunstneriske fremstilling av vår tyske skjebne komme, den som forløser oss alle, tidligere venner og fiender? Eller finnes det ikke en slik overmenneskelig rettferdighet og harmoni? Og er livet, slik det så ofte er blitt hevdet, til tidenes slutt — kamp?

botører ikke skulle ødelegge eller forgifte vannet, som det het i ordren. For det var det eneste sted hele avdelingen kunne hente vann. Da den fanatiske stalinisten og en annen soldat stilte seg opp ved ollen, eksploderte en tysk granat like ved den gudløse russeren, ca. 75 meter fra den andre vakten, og drepte ham på stedet.

Om natten fikk vi meldinger fra våre hemmelige telegrafstasjoner på Krim, som fortalte om stasjoneringen av tyske avdelinger og at det ble truffet store forberedelser til operasjoner mot tyskerne. Ikke en sjel utenom telegrafen fikk vite om det. Det var strengt forbudt å rope militære hemmeligheter selv til våre kamerater og vi risikerte dødsstraff hvis vi gjorde det.

Kort etter kom selve statsministeren for den sovjetiske republikk Armenia, Matsak Papian, til fronten for å gi oss sin moralske støtte. «Krim er nøkkel til Kaukasus og til Armenia», sa han. «Vi må sette alle krefter inn på å erobre Krim tilbake fra tyskerne». Dagen etter brøt helvetet ut igjen, og det viste seg at armenerne var like gode krigere som deres forfedre hadde vært i tidligere kriger.

Det var alt langt på høsten da den armenske divisjon nr. 390 ledet av general S. Sakian gikk over kanalen, gjenerobret byen Kertsj, rykket videre frem og også tok byen Feodosia. Under denne fremrykningen falt den heroiske general Sakian sammen med mange armenerne. Men ellers var operasjonen stort sett vellykket og veien ble ryddet for videre krigføring i Krimområdet. Straks etter ble også flere kaukasiske og russiske divisjoner av 4. armé overført til den kertsjinske halvøya.

Nesten slik var situasjonen også under Krimkrigen 1853-56, og da gjorde de armenske krigere en heroisk innsats for sitt fedreland. I samarbeide med ukrainske og russiske hærstyrker kjempet de tappert og hindret at andre stormakter besatte Krim, spesielt at det muhamedanske Tyrkia fikk fotfeste der. Også de basibuskiske tyrkere ble kastet tilbake over sine egne landegrens, og de våget ikke å nærme seg Krim igjen.

(I neste nummer forteller Dshanian om «Kampen mot kuldegradene»).

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Skyld og soning -

(Forts. fra side 4)

er også den mesterlige undersøkelse av årsakene til 2. verdenskrig ved professor David L. Hoggan ved San Franciscouniversitet, fremlagt i hans epokeskapende og godt dokumentert arbeid «Der erzwungene Krieg» (Verlag der Deutschen Hochschullehrer-Zeitung, Tübingen 1961), blitt summarisk forkastet av Bonner militærhistorikeren Dr. Hans Adolf Jacobsen med bemerkningen: «Det lønner seg ganske enkelt ikke å lese denne bok».

Heldigvis holder historikere utenfor Tyskland forsøk på å utforske sannheten om 2. verdenskrig ikke for tidsspilte. I krigstider blir propagandaeventyr ene og alene funnet opp for å møte øyeblikkets politiske krav, og er aldri tenkt å skulle forbli gyldige for alltid. En pragmatiker ville si at disse diktninger var sannhet for deres åndelige opphavsmenn på det tidspunkt da de oppstod. Da den politiske situa-

sjon imidlertid stadig forandrer seg, blir de uundgåelig og selv pragmatisk sett meget snart ikke sannhet lenger. Når et propagandaeventyr således har mistet sin nytteverdi, kan de inntil da undertrykkede eller benektete faktiske kjennsgjeringer igjen klarlegges og medgis. I alminnelighet blir det da nødvendig å foreta en helt ny bedømmelse av politikernes krav. Dette er sjelden et lettvinnt arbeid, for en enkelt handling kan så ofte betraktes fra forskjellige synspunkter, og de som begår dem kan man tillegge så mange motstridende motiver. Nu anstrenger historikerne seg for å nå til en eller annen grad av overensstemmelse når det gjelder en rekke omstridte spørsmål i den nyere historie. Det følgende skal tjene som eksempler på det».

(Fortsettes i neste nummer med kapitlet «Omstridte spørsmål venter på klarleggelse».)

Wiesener om Quisling—

(Forts. fra side 1)

Land», er det vel ikke til å unngå at vi som tilhørte NS har foretatt et personlig statusoppgjør hvor vi har analysert motivene for vår tilslutning til NS — og ikke minst gjort oss klart vårt daværende og nuværende syn på Nasjonal Samlings fører, Vidkun Quisling.

Herr Wiesener trekker frem et etter mitt syn vesentlig moment for bedømmelsen av Quislings hele liv og innsats: at Quisling var fullt og fast overbevist om å ha mottatt som et kall fra forsynet den oppgave å redde Norge fra moralsk og politisk forsumpning og undergang. (Formuleringen av Wieseners uttalelse er min).

Det moralske moment, som bestod i å løfte selve tidsånden og bane veien for en åndelig nyreisning i Norge, var for Quisling noe vesentlig — selve centralnerven i Nasjonal Samlings kamp.

Quisling hørte til de dypt religiøse naturer som ikke kjenner til kompromisser og som ikke kan gå på akkord. Gudstroen, forbundet med følelsen av å være utvalgt til å tjene sitt folk i fullstendig selvutslettelse, stod bad hans hele politiske livsgjering.

En 100 prosents norsk nasjonalist, skutt som landsforræder . . . Han elsket sitt fedreland, elsket det høyere enn seg selv, — han skal engang ha uttalt at han hadde på følelsen at han ville komme til å dele Hellig Olav . . .

Quisling må vel alt på et tidlig tidspunkt har forstått at oppgaven: å samle det norske folk omkring det program han så som både samfunnsbevarende og samfunnsformyende var nesten håpløs. Livssynsinnstillingen i de brede lag av folket sammen med den systematiske propaganda mot ham var en bøyg som det store flertall gikk utenom. Allikevel måtte han kjempe, det lå i hans natur.

Førkrigstidens Norge forstod ikke tidens farer. Folket sov inntil det ble vekket av kanonene 9. april. Da visste man hverken ut eller inn. Et flertall av Vidkun Quislings åndsfrender, de norske nasjonalister vendte seg mot ham og truet med knyttneven i skrekk og avsky!

Hva så med etterkrigstidens Norge? Må det ikke før eller senere komme til en omvurdering av nasjonens syn på en patriot som den har gjort til martyr? Hva nu tyve år etter at denne Norges store sønn ble henrettet?

Vidkun Quislings kamp til fremme av vår norske folkesjels sunnhet og vårt norske folkesamfunns vekst på det faste fundament av de samfunnsbevarende verdier som er arvegods fra forfedrene — kan ikke forømmes av noen god nordmann.

Nasjonal Samlings kamp var ikke bundet til organisasjonen Nasjonal Samling! Kampen er det norske folks kamp så sant vi vil bestå

EDEL BUSINESS

Det er ikke ende på hva det kan gjøres forretning på når en barø har den rette sansen for det slik som den vesttyske filmprodusenten Artur Brauner. Han skal lage en film om hvorledes verden ville sett ut idag hvis Tyskland hadde vunnet krigen. DAGBLADETS topphetser og Bonn-korrespondent Jon-Hjalmar Smith beretter om dette tiltak i et telegram som har fått stort oppslag og trespaltet tittel. Ellers skulle en jo tro at herrene både i og utenfor redaksjon hadde nok med den grufulle verden som oppstod da Tyskland tapte med uavbrutt krig og rustning og elendighet, med eksekusjonspelotonger og galger i sving og med fengslene fulle av politiske motstandere rundt omkring — ikke minst i såkalte demokratiske land. Men slik skildrer den Brauer og Smith det: «SS-Leibstandarte Adolf Hitler marsjerer gjennom gatene i Moskva. Hakekorsflagget vaier over Jerusalem. Völkischer Beobachter blir solgt i kiosken på Trafalgar Square». Av frykt for at kanskje riktig mange ville synes at perspektivene ikke var så skremmende kommer det litt pynt på kransekaken også. «Et nytt belte av utryddelsesleire strekker seg fra Ural til Atlanterhavet». For ikke å forglemme at det ak o ve! er både blåøyete germanske herremennesker som har makten og ledelsen i Europa. Denne Arthur Brauner som har slik sans for hva folk vil ha og hva som gir penger i kassen har naturligvis også edle motiver: «han var ett av ofrene for nazistenes raseforfølgelser også, og dette prosjektet er langt mere enn en forretning for ham». «Dagbladet» har visst også edle motiver og gråter mest over at det norske fjernsynet ikke har fått oppfordring om å medvirke i den raseforfulgte Brauners businessforetagende med den moralske bakgrunn.

FORNUFTIG LORD MAYOR

I våre engelskbøker i gamle dager leste vi om «Dick — Dick Whittington, Lord Mayor of London». En senere Lord Mayor of London er Sir Frederick Wells, som nylig har besøkt Sør-Afrika, hvor han uttalte at selv den mest brennende tilhenger av Labour-regjeringen i Storbritannia ville understøtte den sør-afrikanske regjeringens politikk om separat utvikling hvis de hadde bodd der. Sir Fredrick sa at folk i Storbritannia selv burde få anledning til å se hvorledes det hele var. Hvis de kom ansikt til ansikt med de lokale forhold, så ville de tenke forskjellig. Og det er vel trolig at det ikke bare var i England det ville gå slik. Kanskje det er derfor de berømmelige norske statsmenn fortsetter med den tåpelige aksjon mot Sør-Afrika, men nekter selv å sette seg inn i forholdene skjønt de ble innbudt til det.

nede på Skansen, så synes vi slett ikke det er noen dårlig idé. Noen mener også at først bør en se å få opp en Haakon VII-støtte. For egen regning vil vi da foreslå at en heller ikke setter Stalin utenfor. Hvilket nydelig vokskabinett ville det ikke bli om disse fire ble anbragt nede på Skansen eller et annet dertil egnet sted som et varig minnesmerke over dem som slapp å komme for Nürnbergdomstolen!

SKITT I NORGE, LEVE ENGLAND!

Det er ikke ende på hva Norges land skal greie — skjønt nå går det vel snart ikke an å skru mere på skattekransen. Vi før på dovne negere og deres luksuglade høvdinger med mere eller mindre rød sjattering verden rundt og nå skal vi også ta oss av det fallerte England som gir en god dag i alle EFTA-avtaler. De andre EFTA-stater synes at begeret nå er fullt og vil foreta motaksjoner, men den trofaste koloni Norge protesterer og vil gjerne ofre litt mere på det britiske alter, for det viktigste av alt er «at Storbritannia kan få orden på sin økonomi». Men hva så med den norske?

SKITT I NORGE, LEVE ENGLAND!

FORSVINNER BUNKHOLT?

Det foregår skumle forhandlinger mellom Senterpartiet og Kristelig Folkeparti om felleslister i Telemark og Vestfold. Det er da meningen at sistnevnte skal ha førsteplassen i Telemark

og Senterpartiet førsteplassen i Vestfold. Men dermed rykker stortingsmann Bunkholt ut til fordel for Grave. Vi synes ikke det er noe godt bytte. Bunkholt har i all fall vist noe mot når det gjelder det ulykksalige «rettsoppgjøret».

DET KOMMER SEG!

I «Morgenbladet» leser vi følgende kloke ord under et bilde av de tre hovedforbrytere fra Jaltakonferansen: «For 20 år siden i dag, den 4. februar 1945, åpnet Jaltakonferansen — en av de mest betydningsfulle og skjebnesvangre begivenheter i moderne historie. Tyve år etter kaster ennu slagskyggene fra Jalta sitt mørke over tidligere suverene nasjoner, og i ettertidens perspektiv ser man klarere hvilke vidtrekkende følger konferansen og de avgjørelser som der ble truffet måtte få — —». Akja, sa'n! Kanskje bladet ved tid og leilighet kunne anvende «ettertidens perspektiv» også på andre av verdenskrigens begivenheter, for ikke å snakke om det som gikk forut for den!

VERRE ENN — —

Høyres Berte Rognerud har fått bekymringer over det elendige politivakthold i Oslo og sa i Stortinget at «vår hovedstad er blitt en utrygg by å ferdes i. Det er verre nå enn det var under okkupasjonen». Vi skjønner ikke riktig hva slags erfaringer det er den kvinnelige stortingsrepresentant har gjort under okkupasjonen, for bortsett fra mordene på NS-folk så var det da visst svært så ordentlig og rolig i hovedstaden i hine år, og politiet klarte da visst, å dømme etter de senere sabotørbeklagelser, jobben sin svært så bra. Så bra at de fleste havnet bak gitteret selv.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

som folk. Den uløste oppgave er det norske folks uløste oppgave.

Nøsund, Sverige 31. 1. -65.

Kai Normann.